

PRO VŠECHNY PŘÁTELE, ZNÁMÉ A PŘÍZNIVCE KMENE WABASH

VŠEZVĚST

ROČNÍK IV.

ČÍSLO 10

ÚNOR 2005

OBSAH	2
1. ÚVODNÍK	3
2. Z POSLEDNÍCH KMENOVÝCH AKCÍ	4
□ Městská hra v Novém Jičíně (13.11.2004)	4
□ Zimní táboření v Pustých Držkovicích (27.-30.12.2004).....	4
□ Silvestr v klubovně	5
□ Sauna v Komorní Lhotce (8.1.2005).....	6
□ Uzlařská regata v Ostravě (29.1.2005).....	7
□ Vyšivací dílna v klubovně (5.2.2005).....	9
□ Výstava ve Vsetíně (6.2.2005).....	9
3. Z NAŠICH (VAŠICH) SOUKROMÝCH AKTIVIT	9
□ Vzdělávací výlet do Brna	9
4. DRBÁRNA	10
5. ZAJÍMAVÁ KNIHA	11
6. ZPRÁVY Z KMENOVÉHO ŽIVOTA	12
7. TIPY NA ČINNOST	13
□ Malá Cowboyova školka řezbářství	13
□ Stromy v zimě	16
□ Bobří na Odře.....	17
8. HUDEBNÍ OBZOR.....	17
□ Kapela Green Day	17
9. CHYSTÁ SE	19
□ Velikonoční putování v CHKO České středohoří.....	19
10. ZÁBAVA NEJEN PRO NEJMENŠÍ	22
□ Malý princ.....	22
11. ANKETA (S TAJENKOU)	25
12. NEJEN KAMENÁKY	25
□ Vtípky	25
□ Trocha vědeckých údajů nikoho nezabije.....	26

VŠEZVĚST 10/ únor 2005 – občasník kmene WABASH z Ligy lesní moudrosti – The Woodcraft League. Občasník je určený pro vnitřní potřebu kmene a také jako informátor pro rodiče a všechny lidi nejen okolo kmene. Na časopise spolupracovali: Dolasová Martina–Blecha, Kuklová Eva, Peterek Jakub–Pažout, Krejčíř Jiří - Juroš, Koziorková Michaela–Kvítko, Láska Radek–Brado, Gavelčíková Gabriela – Gabula, Kožušník Tomáš-Tom, Foto: Titulní strana-Dr.Ozdi, ostatní Gavelčík David-Dávy Sazba a úpravy: Gavelčík David – Dávy. Internet: <http://wabash.jinak.cz/>. Toto číslo vychází v nákladu 24 výtisků dne 18.2.2005

Tento úvodní článek zaměřím na nepovinné výpravy a taky dodám několik slov k redakční radě. Začnu tedy těmi nepovinnými výpravami. Není to tak dávno, co jsme konali pár nepovinných výprav. Zdá se mi, že většina lidí moc nechápe, nebo si neuvědomuje smysl slova "nepovinný". Tato výprava je takto označována z několika možných důvodů. Může se totiž stát, že jedeme někam a je to finančně náročné. Jindy zase tato výprava není vhodná pro mladší soukmenovce, nebo není možné, aby se jí účastnil větší počet lidí. Je nutno dodat, že taková výprava se nehodnotí docházkou, čili neohrožuje případného plnítele činu "100% účast". Mně však připadá, že jakmile se vyhlásí nějaká ta nepovinná výprava, spousta lidí ji doslova ignoruje. Najednou se musí všichni učit, pak z nich vyleze, že se jim stejně nechtělo. Takže jsem z toho usoudil, že vlastně tito lidé jezdí na výpravy, protože musí, ale když nemusí, tak prostě nejedou. Nebudu do toho moc vrtat, ale myslím si, že když vyhlásíme většinu výprav nepovinných, tak se s několika lidmi prakticky neuvídím a to mě mrzí.

Druhý problém je s dodáváním příspěvků do tohoto časopisu. Je pravda, že převážnou část redakční rady tvoří rod Teča-we (Wa-teča). Je také pravda, že všichni, s výjimkou Kečupa, mají nad 15 let. To bych nevěřil, jaký problém dá doslova vyžebrať od některých členů pár příspěvků. Řeknete jim to jednou, podruhé, dokonce ani potřetí to nemají. Když to po nich chcete znovu a řeknete jim, že jsou neschopní, ještě se naštvou, nebo udělají takový ten kyselý ksicht. Oni přece nemají čas. Neměli čas loni, neměli čas před Vánocemi a nemají čas ani teď. Dokonce i když jsme jednoho člena nepověřili žádnou rubrikou, on sám si ji přebíral a znova jsme to z něj nemohli vytřískat. Může mi tedy někdo vysvětlit, na co se jak "paka" domlouváme? Na co si určujeme termíny dodávek a uzávěrek, když na to potom většina lidí kašle?

Tímto chci jen říct, aby se taková lidé, kteří mají TOLIK PRÁCE A TAK MÁLO ČASU, více soustředili na to, co mají dělat, nebo to nedělali vůbec.

Pažba

Osel

Byl jednou jeden mladý pár s chlapcem ve věku 12 let. Rozhodli se cestovat, pracovat a poznávat svět.

A tak se rozjeli do světa se svým oslem.

Přijeli do první vesnice. Lid jejich příjezd komentoval: „Podívejte na toho nevychovaného chlapce, on na osla a chudáci unavení rodiče pěšky! Že to tak nechají!“ A tak manželka řekla manželovi: „Nedovolme, ať mluví špatně o našem synovi!“ Manžel sundal dítě a sám nasedl na osla.

Přijeli do druhé vesnice. Lid bručel: „Podívejte na toho nestoudného otce! Nechá manželku a syna trápit se pěšky, zatímco on se veze na oslu!“ Tak muž sestoupil a nechal posadit manželku. On se synem vedl osla za uzdu.

Přijeli do třetí vesnice a lid to opět komentoval: „Chudák muž, po namáhavé celodenní práci nechá manželku sedět na oslu! A chudák chlapec! Jak nešlechtnou matku má!“ A

tak se rozhodli nasednout na osla všichni tři. A znovu vyrazili na cestu.

Když přijeli do čtvrté vesnice, slyšeli, co si říkal lid: „Jsou to bestie! Větší bestie, než sám osel, co je nese. Umořili by ho k smrti, místo aby sestoupili a kráčeli svorně vedle něho ...“ Ale v další vesnici nemohli uvěřit svým uším, když slyšeli: „Hele, to jsou ti tři idioti, co kráčejí pěšky, i když mají osla, který je může nést!“

Závěr:

Pořád tě budou kritizovat, budou o tobě špatně mluvit a bude obtížné potkat někoho, kdo tě bude brát takového, jaký jsi.

(Ch. Chaplin)

2. Z POSLEDNÍCH KMENOVÝCH AKCÍ

- **Městská hra v Novém Jičíně (13.11.2004)**

Jako každý rok se letos konala městská hra v Novém Jičíně. Toto město se nám již mnohokrát osvědčilo jako dokonalé „bojiště“, a to nejen hracím způsobem. Tentokrát nám počasí moc nepřálo. Prostě chcalo a

chcalo. Do Jičina jsme přijeli odpoledne, avšak do tmy zbývala ještě nějaká ta hodinka, a proto jsme se rozdělili na spoustu malých skupinek jdoucích si vlastní cestou. Někdo se šel jen tak podívat po městě, někdo šel okošťovat místní speciality do cukráren, někdo (jako třeba my) vyrazil na prohlídku místního zámku. Prohlídka obsahovala výklad o historii stavby s prohlídkou několika pokojů. Dozvěděli jsme se, že zámek byl z původního gotického slohu přestavěn na renesanční sídlo. Mohli jsme také vidět bustu Marie Terezie (jsem netušil, jaká to byla mašina) a spoustu portrétů různých obyvatelů zámku.

Za vstupné pak byl umožněn vstup na expozici klobouků, jež jste si mohli vyzkoušet a třeba se nechat i vyfotit. Byly zde vystaveny například helmy z 2. světové války nebo klobouk bývalé první dámy. V horním patře pak byla ještě galerie obrazů a přehlídka abstraktního umění. Po této exkurzi jsme se opět sešli na náměstí. Byli jsme rozděleni na dva týmy smíšené z nás a Rotchildovců. Způsob hry byl velice jednoduchý. Vyfasovali jste mapu a úkol, jenž jste museli splnit. Při plnění jste pak vybíjeli soupeře a přitom si dávali pozor na vlastní život a tajné agenty, kteří hráli na obě strany. Kdo splnil více úkolů – vyhrál. Místnímu policejnímu sboru se však tato hra moc nelíbila: Když se Davyše a Rotchilda ptali, jestli nejsou náhodou na takové hry moc staří, odpověděli, že si rádi hrajou. Na to policajť odpověděli, že takové hry patří do lesa nebo do tělocvičny. Tak nevím, jaké úkoly by se tam plnily. Když jsme se navzájem pěkně vyrubali, tak následoval

odchod na místní train station a pak pěkně přes Suchdol domů. Doufám, že příště alespoň nebude přšet.

Pažba

- **Zimní táboření v Pustých Držkovicích (27.-30.12.2004)**

Tenhle zápis bych asi moc nenazýval zimním tábořením, ale spíše tábořením na blátě nebo tak nějak. Je sice pravda, že jsme jeli tábořit do Jakartovic těsně před Silvestrem, ale o sněhu jsme si opravdu mohli jen nechat snít, protože mrzlo jen v noci. Na louku jsme dorazili dopoledne v domnění, že za malou chvíli dorazí Kovboj s Dávým a autem plným našich dek, kůží a týpek. (Týpka byla jenom dvě, nicméně v našem týpku byl ještě jeden týpek – Michal.) Na auto jsme čekali a čekali ... a natahli jsme tyče ... a pojedli ... a čekali ... až teda Kovboj dorazil. Inu začali jsme stavět. Jedno týpí obývala parta dospělých s Kečupem a Tomášem, druhé parta –náctiletých s Michalem. Při stavění jsem se dozvěděli

spoustu zajímavých věcí. Třeba že dvacet čísel je v přepočtu asi 10 cm, nebo, že kolíky se už nedělají se špičkou a podobně. Mně a Jurošovi se 3 x rozjela koruna ... no prostě hrůza. Kostru nám teda postavil Dávy s Tomem, ale stejně to týpko vypadalo strašně. Po neúspěšně úspěšném postavení začalo vybalování. V tu chvíli přijel Radek, samozřejmě k hotovému ...

Se dřevem jsme to trochu projeli. Nic není horšího než vstávat brzo ráno a valit kácet stromy. (Chtěl jsem si tu trochu rýpnout, že holky si šly vyčistit zuby místo toho, aby nám alespoň pomohly, nebo udělaly snídani!) Na oběd pak uvařily skvělé rizoto „naruby“, a to tak, že všechny ingredience tam šouply naopak (vepřovku do rýže apod.). Co se týče jídelničky, nejlepší bylo asi ražniči, které prý z větší části nakrájela stejně Kečup. Ve vedlejším týpí se zase přeli při hře stupido. Celé tři dny jsme hráli na kytaru, někdo se šel jen tak projít, někdo jen tak skočil po ránu do zamrzlého potoka. K zimnímu táboření patřilo i inity, na kterou přijel i Bak s Rotchildem a Jurou Pecháčkem. Tentokrát se saunovali jenom chlapi, neboť ženské se jaksi nebyly schopny domluvit, jestli jo nebo ne. Další den následovalo jen balení, bourání, uklízení atd. To proběhlo v klidu a pohodě a hlavně bez deště. Na letošním (loňském) zimním táboření jsem však začal trochu nenávidět první osobu množného čísla způsobu oznamovacího či podmiňovacího, protože slovo „my“ případně „my bychom“ mi připadalo jako „vy byste“, ale to je asi jen pocit.

Pažba

• Silvestr v klubovně

Letos se to tak nějak vyvrtilo, že jsme se rozhodli oslavit příchod nového roku v klubovně v kruhu soukmenovců, kteří měli o tuto akci zájem. Po příjezdu ze zimního táboření měli všichni nějakých 24 hodin na regeneraci a na Silvestra kolem 20-té hodiny už

jsme se zvesela scházeli v klubovně. My jsme tam byli první, a tak se Dávy chopil topení. Ale za chvíli už přicházeli další. Eva s Kečupem a Verunkou, Květa, Juroš, všichni vybalili hromady jídla, salámy, pomazánky atd...a začali jsme to všechno chystat. Udělali jsme si kupu jednohubek, chlebičků, talířů, vybalili cukroví a bylo toho asi tak na 3 Silvestry ☺. A pak dorazil Pažout a Radek, kteří už to měli z domu pěkně připravené a Gorbí s Blechou s dalším jídlem, které už jsme snad rovnou dávali bokem do hromadné spížírný. Pak jsme se usadili, chvílku jsme podrbali, a pak už jsme se pustili do hraní her. Holky měly připravenou hru Šestý smysl, taky jsme hráli Město, jméno, zvíře, věc, rostlina a nakonec jsme se pustili do Dávyho hry, kde jsme hádali podle odpovědí na otázky kdo je kdo. Poslední hru jsme hráli i s Tomem, Nadou a Terkou, kteří dorazili až kolem půl jedenácté. Vyhodnocení jsme si ale museli nechat až na Nový rok , protože po jedenácté jsme vyrazili na trolejbus.

Naším cílem byla halda naproti Zoo, odkud jsme chtěli mít krásný výhled na ostravské ohňostroje. Mysleli jsme si, že tam budeme jediní šílenci, ale to jsme se spletli. Bylo tam aspoň takových 30 lidí. Už jsme se ani nedostali do „horních pater“. Ale to nevadilo, výhled byl nádherný i tak. Opravdu to byl dobrý nápad. I když jsme neměli přesný čas, tak půlnoc jsme bezpečně poznali podle toho rachotu, co začal. Tak jsme vytáhli skleničky a různé špunty i nešpunty a připili si na ten nový rok. Pak jsme ještě asi do půl jedné hleděli, jak na každém místě Ostravy něco střílí, lítá a bliká a potom už jsme se pěšky vydali do klubovny. Už jsme taky byli celí zmrzlí, na haldě pěkně foukalo. Cestou jsme ještě popřáli do nového roku Uhrům a Lájošům.

Do klubovny jsme dorazili kolem půl druhé. Dohráli jsme hru Kdo je kdo, a pak se část lidí pustila do Scrabblu a část do hraní na kytaru a zpívání. A to už nás bohužel museli někteří lidé opustit, a tak nás postupně ubývalo. Až my poslední vytrvalci jsme odcházeli z klubovny kolem čtvrté hodiny. Zbyla tam hromada jídla a velký nepořádek, který se nám ale už nechtělo uklízet, tak jsme to přesunuli na druhý den. Na Nový rok jsme se sešli v pět odpoledne, dojedli jsme jídlo, někdo vyráběl ještě i sendviče, plno věcí jsme si uložili do kmenové spížírný a jíme to doteď. Taky jsme pořádně uklidili, pomylí nádobí, poseděli u čaje a šli domů.

Myslím , že to byl další fajn Silvestr bez přihloupých pořadů v televizi. A jak na Nový rok, tak po celý rok. Takže hlady neumřeme **Gabula**

• Sauna v Komorní Lhotce (8.1.2005)

Sešli jsme se na hlavním nádraží. Nebylo nás moc, jelikož se někdo učil latinu a někomu se nechtělo. (Byla to Eva a Květa, ale já jsem vám nic neřekla, jo?) Nástup do vlaku a cesta v něm proběhla v pohodě. Ani Dávy se s nikým nepohádal. Po téhle ne moc

dlouhé cestě jsme se vydali nahoru na Prašivou. Cesta nahoru se táhla a ubíhala pomalu. Když jsme konečně došli, zamířili jsme rovnou k hospůdce. A tam si někteří dali kávu, kofolu nebo horský dech. To byla polévka, ve které byly tvarůžky. (Fakt dobrá!) Taky měl někdo kecy, že s náma nebude mluvit. Nestalo se tak. Když jsme se nasýtili, podívali se na kostelík, který stál kousek od hospody. No a potom se vydali do Komorní Lhotky do sauny.

V sauně se pěkně vypotili. Hoši si zaskákali do venkovního bazénu. Já s opicema jsme se odhodlaly vlézt do bazénku s hodně studenou vodou. Jenom jeden rozdíl byl, kluci ho měli venku a my uvnitř budovy. Taky musím říct, že Blecha dala přednost studené sprše, a v bazénku si nesmočila ani malíček. Po hodině saunování jsme se přemístili k občerstvení. Tam si dali podmáslí nebo chleba s křenem. No a když jsme dožvýkali poslední sousta, čekala nás cesta zpět na vlak. Ještě jsme měli jít do té super hospody, kde neví, co je to nekuřácký prostor. To jsme radši vynechali. Nakonec jsme naskočili do vlaku a frčeli domů. Na nádraží se rozloučili a každý šel svou cestou. Myslím, že to byla

super výprava a jestli budu mít možnost, tak určitě pojedu znovu.

P. S.: Holky, fakt to bylo super!(Pro Evu a Květu.)
Evo, příště se vykašli na latinu!

Michal dostal cestou do sauny hlad. A tak aby nás nezdržoval, přehodil batoh dopředu a dal se za chůze do jídla. Bez úrazu ☺

Kečup

• Uzlařská regata v Ostravě (29.1.2005)

Jednoho krásného zimního dne se konala uzlařská regata. Kolem 8.00 hod jsme přišli jako obvykle do budovy narvané lidmi. Ačkoli byl sraz v osm, většina lidí přišla pozdě, nemohl mezi nimi chybět ani Juroš. Všichni se připravovali na konečnou válku mezi uzly. Nejlépe si tam užíval pán, který rozdával párky v rohlíku, i když byl moc „milý“, všichni k němu chodili. Byly to strašné depky. Konečně začala válka, jako první šli proti sobě plavčíci, těch bylo asi 40, pak přišli lodníci, bylo to kruté, ale kmen Wabash neuspěl ani v kadetech.

Jen v mořských vlčích kmen Wabash vyhrál. Byli to ti nejlepší bojovníci Tom a Dávy. Byla 45minutová přestávka, kdy přicházely holky a ženy, opět byly depky, připravování a opět chodily k „milému“ pánovi. Začala ženská válka, ale někteří to brali opravdu hodně vážně, jako třeba Kečup (protlak) – byla 2 x disk. Ani plavčíci a lodníci – nikdo nevyhrál, jen kadetka zvána Květena obsadila 2. místo i mořská vlčice vyhrála 2. místo. Všichni byli šťastní (skoro všichni). A jednu takovou trofej, kterou vyhrál Tom. Je to ta nejlepší a nejrychlejší loď na světě, teda byla ...Cutty Shark. Ještě fotečka a jde se domů. A tak skončila uzlařská regata.

Michal

Dosavadní
putovní regatu
získali za
nejvyšší počet
vítězství Bobři.
Novou putovní
regatu získal
Tom s časem
15,5 s.

UMÍSTĚNÍ NAŠICH SOUTĚŽÍČÍCH

Plavčíce: Tereza - 4. místo, Pupek - 9. místo

Lodnice: Kečup – DISK, Andrea – 42. místo

Lodníci: Perry – 5. místo, Michal – 23. místo

Kadetky: Květa – 2. místo, Eva – 16.místo

Kadeti: Pažba – 7. místo, Radek – 18. místo

Mořské vlčice: Blecha – 2. místo

Mořští vlci: Tom – 1. místo, Dávy – 3. místo

Superfinále: vítěz regaty Tom s časem 15,5 (nejlepší čas ročníku)

2. místo – Táňa Fidlerová – Práčata, čas 18,2

3. místo – Harkabusová – S.T.O. Pěšáci, čas 18,3

- **Vyšívací dílna v klubovně (5.2.2005)**

Od 12.00 hodin probíhala v naší klubovně vyšívací dílna, kterou vedla Waštewin. Učili jsme se, jak vyšívat lýkem, ursoními ostny a brky, dověděli jsme se, kde materiál ke zdobení získat, jak jej dále upravovat a podobně, něco málo nám Waštewin řekla o typech zdobení (vzorech), které používaly různé kmene. Prohlídli jsme si výrobky Waštewin a Kenyho. Škoda, že naši mladí a neklidní, kteří pořád mají pocit, že se nic neděje, se zúčastnili v tak mizivém počtu! Možná by pak na rodových schůzkách měli i druhý námět k činnosti, ne pouze týrání kytar.

Dílna končila po 17. hodině, kdy už v klubovně zůstala jen hrstka nadšenců. Doufám, že se najde alespoň pár šťastlivců, u nichž cenné informace a praktické rady starších a zkušenějších padly na úrodnou půdu. No necháme se překvapit ... Třeba na letním táboření!

Blecha

- **Výstava ve Vsetíně (6.2.2005)**

V neděli jsme se vydali do Vsetína na výstavu spojenou s vernisáží „Indiáni na Valašsku“ kmene Hayčá a jejich přátel. Vernisáž začínala v 15 hodin v prostorách vsetínského zámku. V sále už bylo celkem dost lidí a noví a noví stále přicházeli. Mezi povídáním o historii kmene byly za doprovodu bubnu zpívány indiánské písně, které byly prokládány fotografiemi z činnosti. Po vernisáži jsme se přesunuli do prostor s výstavou. Lidu tady bylo všude jako mrákoty. Ve třech místnostech bylo k vidění snad všechno. Výstavu doplňovala prezentace obrazů p. Ullrichové. Kolem 17 hodiny jsme odcházeli na vlak. Návštěvou výstavy jsme pěkně doplnili sobotní vyšívací dílnu a všem doporučuji ke zhlédnutí.

Dávy

3. Z NAŠICH (VAŠICH) SOUKROMÝCH AKTIVIT

- **Vzdělávací výlet do Brna**

Jednou nám profesorka v hodině ošetřovatelství oznámila, že se pojedeme podívat do Anatomického ústavu v Brně. My jsme samozřejmě začali jásat, jelikož jsme si mysleli, že to bude zajímavé a navíc k našemu prospěchu nebude jeden den ve škole. No a tak jsme teda v pondělí ráno vyrazili. Vystoupili jsme v Brně hlavním nádražím a dali se skrz tisíce lidí k ústavu. Byl zrovinka předvánoční čas, takže centrum bylo k prasknutí. No nic, museli jsme to nějak přežít a pokračovat v cestě. A co se nestalo: Dorazili jsme k budově a profesorka se šla zeptat, ke komu se máme hlásit. Tam jí řekli, že zatím nikde, protože se ústav přestěhoval do novější budovy na konci města u nemocnice. Fajn. Nezbývalo nám, že se přemístít na tramvaj a pak na autobus, který nás zavezl přímo k Fakultní nemocnici v Brně. Přešli jsme celý nemocniční komplex a nakonec konečně dorazili k vysněnému cíli. Hurá! Jen co vlezeme do dveří, vidíme, jak k nám kráčí nějaký doktor a hned se nás ptá, kde jsme tak dlouho. Samozřejmě, že jsme přijeli o hodinu a půl později. Ale nedalo se nic víc dělat. Všechno jsme mu to vysvětlili a mohlo se jít na dlouze očekávanou prohlídku. Byli jsme tři třídy, takže konečná skupina musela čekat 2 hodiny, než na ně přišla řada. Já jsem byla naštěstí ta první. Ústav má mnoho různých oddělení. Každé se specializuje na něco jiného. My jsme se dostali pouze do anatomického muzea, ve kterém bylo rozpitváno

a v lihu naloženo kolem dvou tisíc preparátů, týkajících se pouze lidského těla. Někdy bylo k vidění nějaké zvíře pro srovnání. Kdybychom si o tom všem měli povídat, nebo spíše vyslechnout přednášku, trvalo by to tak tři dny. My na to měli hodinu. Což mě celkem hodně našvalo. Teď kecám. Měli jsme půl hodiny na výklad, který vedl ten drsný doktor. Toho mít za vyučujícího, tak asi neprojdou ... A pak půl hodiny na prohlížení. Moje představa byla přece jen poněkud jiná. Něco nového jsme se samozřejmě dozvěděli. K vidění bylo, na co si vzpomenete. Od oka, srdce až po postupný vývoj plodu, který prý nenajdeme v žádném muzeu na světě. Preparáty nebyly pochopitelně žádné náhražky. Všechny byly odebrány z mrtvého těla. Nebyly to pouze části, ale to smutnější bylo, když jsem uviděla v těch velkých sklenicích malé novorozence s různými vrozenými vadami. Např. bez končetin, s rozštěpy rtů a dalšími. Také mě zaujala kostra našeho nejvyššího člověka, jenž pocházel z Valašska a měřil přes dva metry. Dále jsme se dověděli o tzv. kretenismu. Kretouni mají hodně malinký mozek a nejen to. Jako ponaučení nám říkal, že až někomu budeme nadávat „kreténe“, máme si uvědomit, co vlastně říkáme. Za půl hodiny toho stihl celkem dost, ale jak už jsem psala, nebylo by špatné být tam déle. Nakonec nám přinesl ukázat pravé vysušené plíce. Ty po vyjmutí něčím napustí, a pak vypadají jako z polystyrénu. Jedny byly od kuřáka, ty měly barvu poněkud dost černou. Druhé od nekuřáka žijícího ve městě, na té byly jen někde černé skvrny. A jak vypadala ta třetí? No, byla celá bílá, ale pocházela od člověka, který nikdy nekouřil a musel asi žít někde na samotě u lesa. Takovou nebude mít žádný Ostravák. Podělila bych se s vámi ještě o další zajímavosti, ale jak jsem řekla, více se toho stihnout nedalo. Určitě bych se tam ještě jednou podívala. Třeba na nějaká oddělení. Škoda, že to není přístupné pro normálního člověka, ale jen pro ty, kdo studují lékařství. Je to určitě zajímavé. Naši cestu zpět vlakem raději popisovat nebudu, jelikož jsem byla v kupé s našimi největšími alkoholiky, takže si to asi všichni dovedete představit, jak to mohlo vypadat ...

Eva

4. DRBÁRNA

Vítám vás u další drbárny. Jen tak na začátek tady máme takový malý příběh. Možná je pravdivý a možná smyšlený, ale to už posoudíte sami.

Byl krásný zimní den. Byl už večer a měli jsme schůzku! Tak si takhle kráčím do klubovny. Náhle vcházím do hlavních dveří a tam už na mě čekají dvě nejmenované slečny. Když se zeptám, copak je za problém, dostanu zajímavou odpověď. „V klubovně je zima, chtěly jsme si zatopit, ale není dřevo. A do sklepa se bojíme, protože je tam tma.“ Tak si řeknu. Nu co. Holky mají hodně vrtochů. Tak jsem tedy zašel pro dřevo. Odnal ho do klubovny a šel ještě nasekat třísky, aby se dalo zapálit. Tak, když už bylo vše přichystáno k naložení kamen a zažehnutí, otevřel jsem ty naše „petry“ a tam na mě vykoukl špalek (takový menší 15cm na 15cm na 20cm). Vytáhl jsem ho a pečlivě si ho prohlédl. Vtom ke mně přistoupily holky a oznámily mi, že jim byla zima, tak se ho snažily podpálit novinami, protože nebyly třísky. To mi hnedka došlo, protože byl ze spodu trošičku opálený. Pak řekly, že se ho už nepokoušely podpálit, protože zahlédly, jak přicházím.

No toť vše z našeho příběhu. Občas mám o těchto dívčinách pochybnosti. ☺

A máme tady pár dalších novinek:

- Juroš se rozhodl, že začne doučovat „francouzštinu“ ☺

- Eva zatím jen kroutí hlavou. ☹

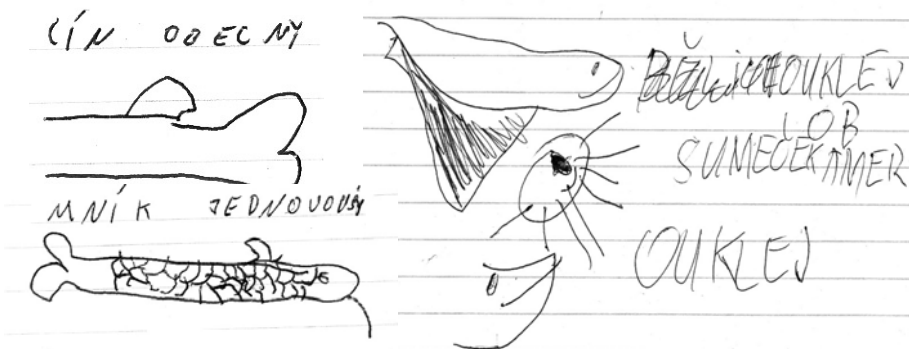

Pohled na přetížený stůl sedmi počítači zapojených do sítě. Počítačová pařba se odehrála v noci z 12. na 13. února. Je milé vidět zase některé lidi...

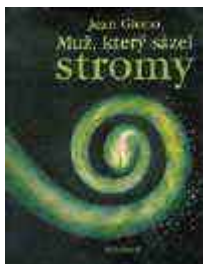
V liché týdny v pátek budou probíhat sezení poradny pro odvykání počítačové závislosti. Kmen pro tyto účely pořídil pět nových počítačů. Sezení vede kmenový ohnivéc v rámci prevence duševního zdraví členů našeho kmene.

Šušká se něco o zvyšování příspěvků. (D.)

Na schůzkách hrajeme nejen hry, ale učíme se i o přírodě. Někteří si dělají dost drsné zápisky. Viz malůvky našich dvou členů. (D.)

5. ZAJÍMAVÁ KNIHA

Dnes jsem se rozhodla, že vám popíšu jednu moc pěknou knížku já a sdělím vám své dojmy z ní.

Muž, který sázel stromy od Jeana Giona je vlastně jen docela krátká povídka, mimochodem doplněná krásnými ilustracemi Heleny Konstantinové, kterou přečtete jistě i vy opravdu jedním dechem asi za hodinu. Je to příběh pro malé i velké čtenáře, malým se bude určitě líbit a ti starší v něm najdou i hluboké myšlenky, které obsahuje.

Příběh vyšel poprvé v roce 1954 v časopise *Vogue* pod názvem *Muž, který sázel naději a vypěstoval štěstí*. Autor chtěl povídkou vzbudit zájem o zalesňovací program. Jeho záměr se mu

nakonec podařil, protože jeho dílo záhy oběhlo svět přeloženo do různých jazyků, stalo se inspirací pro ochránce přírody k zalesňování oblastí a dokonce se stalo i předlohou ke kanadskému animovanému filmu, který byl uveden i u nás.

Hrdiny Gionových knih jsou většinou prostí lidé žijící instinktivně v souladu s přírodou. Stejně i v naší povídce je hlavním hrdinou provensálský pastýř, který bez očekávání odměny a bez technických vymožeností vytrvale sází stromy na pustých a holých alpských svazích. Tuto činnost provádí přes 30 let a nakonec se mu podaří zcela změnit nejen krajinu, ale i osudy lidí. Hory se znovu zazelenají, ve vyschlých pramenech a potocích se objeví voda a život a lidé se znovu vracejí do dávno opuštěných osad na úbočích kopců.

Na závěr snad něco k zamyšlení opsáno z úvodu knihy: „*Mají-li se v povaze člověka projevit skutečně výjimečné vlastnosti, musíme mít štěstí dlouhá léta pozorovat, co ten člověk dělá. Není-li v jeho práci ani stopa po sobectví, je-li myšlenka, řídící jeho činnost, bezpříkladně ušlechtilá a je naprosto jasné, že nejen nehledal nikde odměnu, ale dokonce zanechal ve světě i viditelné stopy, ocitáme se – bez nebezpečí, že se zmýlíme – před člověkem výjimečného charakteru.*“

Vím, že mnozí z nás už mají tuto povídku dávno přečtenou, ale myslím, že to nevdá, že je to ten typ knihy, kterou lze číst stále dokola a vždycky najdeme něco nového. A vy, co jste ji ještě nečetli, tak neváhejte.

Gabula

6. ZPRÁVY Z KMENOVÉHO ŽIVOTA

Byly obnoveny vyráběcí schůzky. Probíhají v sudé týdny, v pátek od 17 do 19 hodin. Jestli má někdo zájem na ně docházet, ať se k tomu ráčí rozhoupat dřív, než budou pro nulovou účast zrušeny!

V liché týdny v pátek od 18 do 20 hodin probíhají hudební večery našich mladých hudebníků pod vedením Cowboye. (Doufáme, že se tak vyhoví Evě, která si pořád stěžuje, že se nic neděje!)

V rámci akce: „**Zrob si sám**“ jsme k 2. 2. rozšířili naši členskou základnu o pořádného ostravského chachara - woodcraftera Matěje Gavelčíka.

• Malá Cowboyova školka řezbářství

Cowboy, mimo jiné jeden z „kmenových“ rodičů, nám přispěl do časopisu zajímavým článkem souvisejícím s jedním z jeho koníčků – řezbářstvím. Příspěvek uveřejňujeme tak, jak byl dodán, výjimečně jsme si dovolili některé pasáže malinko zkrátit, případně upravit pravopisnou stránku podle obvyklých pravidel. Cowboyovi tímto děkujeme a vyzýváme také další rodiče a přátele kmene, kteří mají chuť něčím zajímavým do našeho časopisu přispět, aby neváhali a kontaktovali naši redakční radu.

Díl první: Oživlé polínko

...sedím stranou, kousek od plápolajících plamíneků ohně, kolem kterého mlčky rozmlouvají mí kamarádi. Takovéhle mlčení mám rád, jen občas je slyšet zapraskání ohně, bafání fajfky nebo zarachocení víčka kotlíku ohlašující bublající vodu na hřejivý čaj. Držím v ruce kousek lipového polínka a starý řezbářský nůž, kterým se právě chystám udělat ten první zásadní řez ...

Na této stránce bych vám rád pověděl něco o vyřezávání a věcech kolem něho. Většina z vás mě zná spíš jako jednoho ze skupiny Tempo di vlak a asi jen pár lidí zná můj další koníček, což je právě okrášlování dřeva. Trochu si to sice odporuje a já často slyším názor, že by kytarista neměl radši dělat vůbec nic, a s pilou nebo nožem už teprve ne. Je pravda, že se občas říznu, a to se pak musím třeba i přeučovat chytání akordů bez jednoho prstu, ale přece toho nenechám.

Když se poprvé rozhodnete něco vyřezat, stanete hned před několika problémy. Jaké dřevo použít a kde ho vlastně vzít, čím řezat nebo dlabat, následně pak, jak dosáhnout hladkého povrchu, čím barvit a jak dřevořezbu povrchově upravit, později jak ji ošetřovat. Pro začátek postačí kousek větve lípy o průměru 5 – 10 cm a délce kolem 20 cm, který je třeba zbavit kůry a ještě za čerstva ho rozštípnout na půl, případně ještě na čtvrtky. To proto, aby pak dřevořezba nepraskala. Nyní je třeba najít vhodný nůž. Nejlépe bude použít starý pevný kuchyňák spíš menší velikosti s co možná nejkratším ostřím, případně ho na brusce trochu upravit. Ostří zkrátit na 3 – 5 cm pod úhlem asi 70° a nechat ostří rovné, bez zakulacení ke špičce. Nůž musí být pořád dokonale ostrý, jinak nebude řez hladký, ale jakoby okousaný a dá vám víc práce broušení. Pak se můžete směle pustit do opracování dřeva. Hrubý tvar nakreslete na dřevo a strouhejte, strouhejte, strouhejte. Raději desetkrát tenkou hoblínku než jednou větší, ale to už poznáte, když se do toho pustíte. Snažte se o to, abyste tvar co nejvíce vypracovali nožem. Když se rozhodnete, že už je čas, nastane fáze broušení, která trvá velmi dlouho a je dobré pustit si k tomu třeba televizi, nebo alespoň krb a obrnit se trpělivostí. Začněte smirkovým papírem hrubosti kolem č. 80 a dokonale obruste celý výtvor nahrubo. Stejným

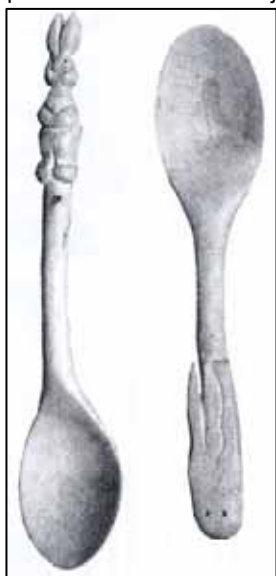

postupem pokračujte s č. 120, pak č. 150, nakonec č. 180, dokonale hladkého povrchu docílíte, když to celé ještě vyleštíte měkkým hadrem. Závěr už jde celkem rychle, řezbu namořte požadovaným odstínem, nejlépe lihovým mořidlem, a po řádném zaschnutí, třeba i v troubě na 80 °C, ještě nejlépe za tepla navoskujte. Nakonec dřevořezbu přešetřete měkkým kartáčem na boty (nepoužitým!), tady se stává zárak a před očima se vám během pár vteřin dřevo odmění za tu dlouhou práci a ukáže, co se v něm vlastně skrývá. Hlavně si pamatujte, že u vyřezávání nejde nic uspěchat a nedodržením zmíněného postupu se vám práce akorát prodlouží. Vždy to pro vás musí být v první řadě relaxace a potěšení z kontaktu se skvělým přírodním materiálem, jakým dřevo bezesporu je. Odměnou vám bude výtvar, který na vás dýchá pohodu a energii po desítky let.

Díl druhý: Lžíce

... sedím na placatém vyhlazeném kameni, kolena rozpálená horkými plameny ohně, který mi pomáhá vařit večeri ve zčernalém starém kotlíku. V ruce držím svou zdobenou dřevěnou lžici. Tu jsem si kdysi někde na horách vyrobil, prožila se mnou spoustu vandrů a ochutnali jsme spolu už hodně dobrot vonících kouřem. Je mi smutno. Lžička mi před nedávnem napraskla a teď před pár minutami se mi z ní kus odlomil. Je mi, jako by se ulomil kousek z mé duše. Mám moc rád věci, které si sám vyrobím, a dřevo má taky svoji duši, je jako živý tvor, pokaždé jiné ...

Dodneška si pamatuji i na svou první dřevěnou lžičku. Vznikla na vandru, a to proto, že tu hliníkovou jsem zapomněl doma. Byl to spíš jen takový kus klacku a polívka tím rozhodně jíst nešla. Druhou

lžičku jsem si udělal asi v patnácti podle knihy E. T. Setona – Kniha lesní moudrosti. Jenže tu mi na jednom potlachu snědl nějaký hladový pes, no jo, já holt na to mytí moc nebyl, a tak tam asi zůstaly zbytky jídla, které voněly a byly tomu psovi zřejmě velkým lákadlem. A tak jsem ten vandr opět jedl kusem

klacku. Pokud i vy chcete mít svou vlastní nezaměnitelnou lžici, zkuste to podle tohoto návodu, který jsem sepsal podle svých letitých zkušeností.

Ze začátku jsem vyráběl lžičky z lípy, jde to dobře, jenže jsou měkké a navíc pořád jakoby chlupaté. Pak jsem zkusil ořech, ale ten je tvrdý jak kámen a vyřezávání je velmi obtížné, zato má ale dřevo krásnou obtížné, zato má ale dřevo krásnou dvoubarevnou kresbu. Od řezbářů jsem se dozvěděl, že je vhodné používat buk, ale ještě čerstvý, protože po zaschnutí ztvrdne. Osobně s ním nemám zkušenosti. Já jsem si totiž pro sebe objevil vynikající dřevo, a sice habr, což je naše nejtvrďší stromové dřevo. Má krásnou bílou barvu a velmi hustá, skoro neviditelná léta. Lžička z něj je i bez broušení krásně hladká. Každopádně nedoporučuji dub, který má velké póry, ani jehličnaté dřevo, to má totiž řídká léta a nedá se dobrousit, a navíc hrozdí prasknutí. Taky obsahuje smůlu. Dobrá je i olše, která se používala na výrobu misek a talířů. Má pěkné načervenalé dřevo. Postup je následující: Sehnat dřevo, uříznout z něj asi 30centimetrový špalík o průměru asi 8 cm, ten pokud možno ihned rozštípnout a odstranit úplný střed, od kterého hrozí další praskání dřeva při vysychání. Pak odstraňte kůru. Nakreslete základní tvar lžičce s přidáním na dobroušeni a na případnou ozdobu rukojeti. Za pomoci pilky a sekerky odstraňte větší kusy dřeva. Potom nakreslete tvar lžice na bok, nezapomeňte na zahnutí lžice (bagr), případně hák na

konci rukojeti pro zavěšení třeba na rukojeť kotlíku. Znovu ořežte přebytky a pak nožem ostrouhejte na požadovaný tvar. Nakonec vydlabejte nabírací část špičkou nože, dá se i vyškrábat třeba kouskem skla. Tady je třeba dát pozor, aby stěna lžice nebyla ani příliš tenká, ani tlustá, taky si předem rozmyslete, jak má lžice vypadat, aby

nebyla ani plytká, ani moc hluboká. Pak je třeba použít smirkový papír a od hrubšího po nejemnější lžici vybrousit. Pokud jste dělali lžici ze syrového dřeva, nechte ji pár dní vyschnout, případně ji vyvařte ve vodě a po oschnutí ponořte do stolního oleje, aby nasákla a později nepřijímala špínu, pachy a jídla.

Díl třetí: Šperky

... sedím na stráni u lesa a sbírám poslední teplo narůžovělých paprsků zapadajícího slunce. Předě mnou sedí na chomáčcích povadlé trávy má krásná dlouh vlasá součást mého já. Pozoruji ji, jak do sebe sbírá všechnu tu energii a sílu, jak si rukama prohrábla rozevláté vlasy, jak je spíná sponkou do úhledného čupku. Sponkou, co jsem jí před časem dal, namísto řeči o lásce, v ušmudlané, neobratně zabalené krabičce, spolu s malým dřevěným prstýnkem ...

Pokud byste taky chtěli udělat radost své dívce, ženě, kamarádce nebo dceři, stačí vám k tomu kousek dřívka, šikovní ruce, nápad a chuť do práce. Na výrobu hladkých šperků se nejlépe hodí dřevo s hustými letorosty a zajímavou strukturou. Mně se nejlépe osvědčil tis, který se dá vyhladit až do úplného lesku a má vysokou pevnost a pružnost. Dají se ale použít i jiné druhy dřevin, jako ořech, třešeň, švestka aj. nebo různé druhy kořenů. Pěkně je, když se využije část se sukem. Při složitějších tvarech nebo u drobných plastik je lepší měkké dřevo, např. olše.

Prstýnec

Nejprve je potřeba z rozpůleného a vysušeného špalíčku uříznout podélně asi centimetr širokou destičku, do které se vyvrtá díra o průměru o 2 mm menší, než je prst, který bude prstýnec krášlit. Pak se opatrně vyřízne požadovaný tvar prstýnku s minimálně 2milimetrovou rezervou. Další fáze je tzv. brousící. Nejdříve se musí úplně do hladka vybrousit (na požadovaný průměr) vnitřní část. (Postupným zvětšováním zrnitosti smirkového papíru, od 60 do 180, namotaného na malíčku levé ruky.) Poté je třeba nejlépe na brusce nahrubo zaoblit hrany a ztenčit prstýnec, který se pak pomocí smirků vyhladí a nakonec flanelovým hadříkem vyleští do úplného lesku. Lakovat už není potřeba, když tak jen vetřít trochu oleje nebo včelího vosku.

Sponka

Silnější, asi 2cm destička se zesponu rašplí zaoblí podle tvaru kovové sponky. Na horní stranu se pak nakreslí tužkou tvar budoucí sponky a s rezervou se obřízne. Pak stejným postupem jako u prstýnku je třeba dojít bod po bodu až k naolejování či navoskování, před nímž se ale musí dřevo ke kovu přilepit, jinak by lepidlo nedrželo.

Náušnice

Na zavěšení je nutno použít zubařský drát (na prodej ve zdravotnických potřebách) požadované tvrdosti a vytvarovat jej tak, aby šla náušnice zavěsit na ucho. Dřevěný šperk se pak provrtá a připevní silonem či zubařským drátem k zavěšovatku.

Přívěsky

To, co se dá zavěsit na krk, nejlépe na řemínku kůže, už ani netřeba popisovat, tam se meze fantazii nekladou, a postup je stejný jako u ostatních šperků.

Mějte na paměti, že nejde o to vyrobit úplně dokonalou věc, ale dárek, který má v sobě energii a lásku toho, kdo několik hodin či dní trpělivě přetváří kus obyčejného dřeva v malý vyhlazený talisman. Jedině tak bude váš dárek přinášet klid a pohodu obdarovanému.

- Stromy v zimě**

Poznat strom podle listů, alespoň našich běžných druhů, dovede každé učenlivé dítě. Ale určit strom

Buk lesní

celkovou stavbu, jak mají nebo hluboce rozbrázděná, alespoň pár rad, čeho si máte všimnout. Takže u kůry si všimněte její barvy, jestli je hladká, rozpukaná, jemně

rozmístěné větve, vzhled a barvu jejich kůry a také pozorujeme pupeny, které jsou bezpečným rozpoznávacím znakem každého stromu. Je těžké několika slovy popsat spolehlivý návod, jak stromy od sebe rozpoznat. Nejlepší způsob je vyrazit do přírody s nějakým atlasem, určovacím klíčem nebo s někým, kdo je ochoten vás to naučit (nezapomeňte, že učit se musíte chtít hlavně vy). Ale zkusím vám dát

Jasan ztepilý

nebo hluboce rozbrázděná, odlupuje se ... kůra je další spolehlivý rozpoznávací znak. Dále si všimněte, jestli na

Bříza bělokora

větvi nejsou trny (trnovník akát, šípek, hloh, trnka, dřívěšák). Větve mohou být také porostlé jehnědami (liska, olše, bříza). U pupenů pozorujeme jejich barvu, jak jsou na větvi postavené – jsou k větvi přisedlé nebo od ní odstávají, jsou hladké nebo plstnaté, mohou být také lepkavé (jírovec).

Takže hodně trpělivosti a pěkných zážitků ze zimní krajiny při pozorování stromů vám přeje

Tom

- **Bobři na Odře**

Poslední dobou se do naší přírody stále častěji vrací zvěř, která u nás několik desetiletí (někdy i více než sto let) prakticky vůbec nežíla. Jedním z takovýchto druhů je i bobr evropský. V literatuře se uvádí, že byl u nás člověkem vyhuben a poslední úlovek bobra ve volné přírodě je z roku 1871. Na jižní Moravě se dnes bobrům tak daří, že lesníci pomalu začínají uvažovat, co s nimi, protože začínají páchat velké škody na lesních porostech. Ale jestli se chcete s bobrem setkat na vlastní oči, nebo spíš s tím, co po něm zůstává, nemusíte nikam cestovat. Máte jedinečnou šanci, protože se usadil přímo v Ostravě. Nevím, kolik jich tam je, jestli jeden nebo více, ale je to tak. Na konci roku jsem pod Landekem, na řece Odře, objevil velké množství bobřích okusů. Ve všech případech se

Bobrem „podkousnutý“ strom

jednalo o vrbu, největší průměr kmene okolo 25 cm. Všechny okusy kromě jednoho se nacházejí na pravém břehu, ale i tak jsou z druhé strany řeky, po které vede cyklostezka z Koblava do hornického muzea, dobře viditelné. Také v řece jsou vidět větve, které si tam bobři tahají a později je okusují. Takže neváhejte a vydejte se na procházku kolem Odry pod bájný kopec Landek (víte vůbec o tom, že na Landeku poprvé v historii lidstva vložil člověk do ohně uhlí a přišel na to, že hoří? No tak teď už to víte.) Třeba vás

potká štěstí a uvidíte i živého bobra.

Tom

8. HUDEBNÍ OBZOR

- **Kapela Green Day**

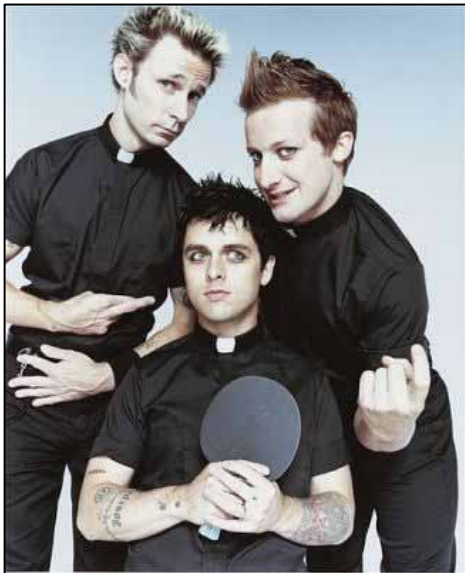
Tak a je tady další číslo našeho kmenového občasníku a s ním také hudební stránka. Ujal jsem se tohoto úkolu dobrovolně a tak se Vám budu snažit představit různé, zajímavé hudební žánry, které mne zaujali, nebo také někoho jiného. A také občasně bonusy. Pro tentokrát jsem pro Vás milí čtenáři(řky) neopunkovou (punkrockovou) kapelu „Green Day“, které se teď v poslední době opět dostává na scénu (né že by dříve ne) díky svému zábavnému stylu, co se koncertů týče a také svou úspěšnou písní „Američan Idiot“, kde vystupují proti amerikanismu. Pokud by Vás článek alespoň trochu zaujal a chtěli byste poslechnout tuto muziku obraťte se na JurOse, bude se snažit určitě vyhovět. V příštím čísle možná vyjde i CD a něco se tam určitě objeví, máte se na co těšit.

Trocha historie:

Kamarádi Billie Joe Armstrong a Mike Dirnt, kteří se seznámili v roce 1982 v californském městě Rodeo, kde oba bydleli (tehdy jim bylo 10 let) založili svou první kapelu společně ve 14, jmenovala se Sweet Children a dlouho vystupovali po klubech na Gilman

Street. V roce 1989 se k nim přidal bubeník Al Sobrante a skupina se přejmenovala na Green Day. Už jako Green Day natočili své první EP: 1,000 Hours. Tehdy jim bylo pouhých 17 let a brzy na to dokončili studium na střední škole. Mike odmaturoval, ale Billie Joe školu nedokončil. Poté se tato partička mladých nezkušených punkerů odstěhovala do Oaklandu v Californii.

Jejich debutové album (1039/Smoothed Out Slappy Hours) vydali, s bubeníkem Al Sobrante, v roce 1990. Album jim vydala lokální nahrávací společnost Lookout!. Krátce na to Al z kapely odchází a na jeho místo nastupuje Tre Cool. S ním našli BJ a Mike nejen skvělého bubeníka, ale taky nového kamaráda. Tre Cool byl soused zakladatele Lookout! Records Lawrence Livermora. S novým bubeníkem nahráli Green Day své druhé album, které se jmenuje Kerplunk.

Zleva: Mike Dirnt - baskytara a pomocné vokály, Billie Joe - kytara a hlavní zpěv, Tre Cool - bubny

Ještě předtím, než Green Day získali nálepkou „všeobecně známí“, měli za sebou už pět celostátních turné. Zprvu hráli na různých místech. Např. v bytech a garážích od kamarádů nebo fanoušků. Opravdový bláznivec nastal, až když vypustili své další CD s názvem Dookie. Toto CD nahráli už se společností Reprise records. Dookie šířilo mezi posluchače sílu, energii a bláznivost punkrocku. Čtrnáct rychlých a důrazných songů, které se vešly do pouhých 39 min., byli vydány v roce 1993. Brzy na to se tyto songy Green Day o strhávání strupů, pyromanii nebo masturbaci staly neoficiálními hymnami nejen teenagerů. V písních Green Day je spousta nespokojenosti a rebelie, ale občas to vypadalo, že ti, kdo jim tu bolest způsobili

jsou vlastně jejich spojenci... Nevyzrálost však byla to, co mladé lidi k těmto písním přitahovalo (cítili se totiž úplně stejně). Alba Dookie se jen v USA prodalo více jak 10 miliónů!!! Vyhráli také cenu Grammy za

„nejlepší alternativní hud. činnost“. Samozřejmě se objevili lidé, kteří chtěli, aby se GD vrátili na Gilman Street do malých klubů. Vykřikovali „střední proud a zase vyprodané arény“, ale zkuste si jednou poslechnout Green Day a tahle hudba se vám musí dostat do krve. A určitě působí i na vaše rodiče J.

Na dalších albech Insomniac a především Nimrod zůstali Green Day naprosto věrní svému punkovému postoji. A nahlas křičeli: „Nejsme žádní cirkusoví poníci, kteří umí jen jedno číslo, ani tříakordové opice (tak se říká punkrockerům, protože údajně střídají jen tři akordy pořád dokola)“. Album Nimrod se opravdu povedlo a mnohými odborníky je považováno za nejlepší album, které kdy Green Day vydali. Např. skvělá instrumentální ze „surfařského“ prostředí Last Ride, nebo kytarová balada Good Riddance, která se pak v Americe hrála na nejrůznějších smutečních akcích. Tato píseň jako by nesla poslání: „Žij svůj život naplno, žiješ ho jen jednou...“ Říká se, že ten, kdo se ožení a narodí se mu děti

alespoň trochu „dospěje.“ Ale Billie Joe a spol. nevypadají, že by nějak zestárlí. Pořád jsou „nádherně“ výstřední a drzí... "The wife's a nag and the kid's fucking up/I don't have sex cause I can't get it up," zpívá Armstrong v "The Grouch."

Další a zatím poslední řadové album Warning se zrovna moc vřelého přivítání mezi skalními fandy nedočkalo, ale stalo se zatím nejprodávanějším albem Green Day. Lidem vadilo především tempo, které se oproti předešlým cd hodně zpomalilo. Ale na druhou stranu je toto cd perfektně zvládnuté po technické stránce (dokonalé vokály a i nahrané zvuky bez jediné chybičky). I přes počáteční odpor nakonec fans album Warning přijali a to především díky songu Minority. Další povedené songy jsou např.: Waiting; Warning; Castaway; Blood, Sex and Booze;... Green Day vzbudili nejen zlost a nenávisť, ale také veselost a bujarost. Dostali také punkový humor (humor „za zdí“) do vědomí široké veřejnosti - vydláždili cestu jiným kapelám, které jsou teď více na očích např.: Offspring nebo Blink 182. Album Dookie se stalo „soundtrackem“ nové mladé nespokojené generace. GD vyzařují silou a energií celou svoji kariéru - stali se i komerčně úspěšní. Členové Green Day se v jedné ze svých songů ptají: "Do you have the time to listen to me whine?" (Máš čas si poslechnout můj nárek?) A my stále odpovídáme ANO!!!!

Diskografie:

1,039 Smoothed Out Slappy Hours (1991) –obsahuje 19 songů
 Kerplunk (1992) - obsahuje 16 songů
 Dookie (1994) - obsahuje 14 songů
 Insomniac (1995) - obsahuje 14 songů
 Nimrod (1997) - obsahuje 18 songů
 Warning (2000) - obsahuje 12 songů
 International Superhits (2001) - obsahuje 21 songů
 Shenanigans (2002) - obsahuje 14 songů
 American Idiot (2004) - obsahuje 13 songů

Juroš

9. CHYSTÁ SE

• Velikonoční putování v CHKO České středohoří

...středohoří je velice podivuhodný kraj. Není to žádná divočina, můžeš se toulat úplně nalehko, jídlo koupíš v každé vsi, autobus jede všude a do chráněné krajinné oblasti patří i velká průmyslová města, třeba Děčín, Litoměřice, Ústí nad Labem, Lovosice a další. Lidé obdělávají v Českém středohoří úrodnou půdu už od střední doby kamenné, možná deset tisíc let i víc. Odtud, ze Stadlic, byl i kníže Přemysl, který měl orání přímo v popisu páce i ve jméně. Ale zbývá ještě dost, zbývají neskutečné, úžasně strmé vyvýřelé kopce, kterých

jsou v tom kraji desítky a které České středohoří proslavily. Středohoří je kraj, který nemá jinde v Evropě obdobu, a proto sem jezdí kromě přírodovědců i malíři a fotografové. Jedinečnost spočívá v tom, že třetihorní vulkanické kužele byly obnaženy, a navíc byly dalšími horotvornými pohyby vyzdvíženy nad své okolí. Vylez si na některý, třeba na Lovoš, a uvidíš jeden kužel za druhým, větší i menší, do nedohledna, domorodci tam proto říkají své domovině „hrbatej fátřlant“.....

Přátelé, jak možná víte - nevíte, naše kroky v prodlouženém velikonočním víkendu povedou do chráněné krajinné oblasti České středohoří. Přihlásil jsem se k úkolu zpracovat a navnadit Vás na České středohoří. Pro ty, co se moc neorientují v čase, připomínám, že termín Velikonoc připadl na 25.-28.3. (pá-po). Cesta vlakem je to dlouhá, projedeme asi kolem 1000 km.

České středohoří leží v ústeckém kraji a táhne se severovýchodním směrem od Mostu k Novému Boru. Na severu sousedí s Lužickými horami, na východě s Ralskou pahorkatinou a Polabím, na jihu s Mosteckou pánví a na západě s Krušnými horami a Českým Švýcarskem. S rozlohou cca 1300 km², délkou kolem 70 km a šířkou až 25 km patří toto pohoří k menším orografickým celkům. Tvarová pestrost a osobitý krajinný ráz však řadí České středohoří mezi nejkrásnější a nejsvrážnější u nás. K jeho vzniku docházelo postupně sopečnou činností, která však neproběhla najednou. Pískovcový a opukový

příkrov, který se vytvořil v období druhohor, byl měkký a málo odolný. Působením teploty, tekoucí vody a větru došlo k narušení a vypreparování zemského povrchu a vytvoření krajiny s velkým množstvím zvláštních útvarů – osamělé kuželovité či kupovité vrchy s plochými vrcholy, vypreparované žíly, sopečné jícný a sopouchy, vulkanické kužely, ale nechybí ani romantická zákoutí poskytující nádherný výhled na okolní krajinu. Velké mrazové zvětrávání způsobilo, že mnohé kužely jsou ve spodních částech pokryty balvanovými moři nebo pásy balvanitých sutí. V těchto kamenitých pokryvech se velmi často setkáváme s exhalacemi – výrony teplého a vlhkého vzduchu. Velmi nápadné jsou zejména v zimě, kdy teplota exhalovaného vzduchu rozpouští sníh v okolí a pára vytváří bohatou námrazu. Nejvyšším vrcholem Českého středohoří je Milešovka (837 m), která se pyšní také označením „největší hora v ČR“. Výskyt silného

**Hora Milešovka (837 m) ojinělá
předzimním mrazem**

větru je zde až o 50 % větší než na Slovensku ve Vysokých Tatrách na Lomnickém štítě.

.....neztratil-li's čich, pak navštiv České středohoří na jaře. Jaro přichází do toho teplého kraje brzy a ze země tehdy povstanou šiky vonných rostlin. Na každém kopci jiné, České středohoří je botanicky nejpětřejším krajem Čech a Moravy. Některé kytky rostou jen tady, třeba pískavice provensálská, violka obojaká, ovsíř stepní. Kytěk jsou spousty druhů, většinou stepních nebo lesostepních, protože jsou-li někde vůbec v Čechách původní stepi, pak právě tady. Nepředstavuj si ale nekonečné rovinaté ruské či asijské stepi. České stepi jsou malé, často měří jen několik desítek metrů a jsou třeba i strmé, ale květiny na nich jsou stejně vzácné a vonné. A král východních stepí – vlající trávy kavyl? Jen na Oblíku, krásné hoře, jsem jich našel osm druhů, nikde jinde u nás jich neroste víc pohromadě.....

Dávy

Úryvky textů a obrázky použity z knihy Nejkrásnější sbírka od Miroslava Nevrlého

Hora Oblík se stepní krajinou a vzácnými kavylly

10. ZÁBAVA NEJEN PRO NEJMENŠÍ

• Malý princ

Tentokrát jsem Vám vybrala ukázkou z knížky Malý princ.

Tato kniha vypráví o pilotovi, který jednoho dne ztroskotal v africké poušti a tam objevil malého človíčka. Později se ukázalo, že tento malý chlapec je princ, ale že pochází z jiné planety. A tak malý princ srovnává život na Zemi a ve svém domově. Víc Vám ale nepovím, pokud Vás ukázkou zaujme, tak si knížku přečtěte.

Ale ještě nevíte, kdo ji napsal, že?? Snadná pomoc-Přečtěte si kapitolu, kterou jsem Vám vybrala a pak odpovězte na otázky dole. V tajence Vám vyjde (nebo by mělo vyjít) jméno autora.

(Malá rada-Nevidíte se, pokud Vám tajenka bude připadat zvláštní-ten autor je totiž Francouz)

Kapitola XXI

Tu se objevila liška.

„Dobrý den,“ řekla.

„Dobrý den,“ zdvořile odpověděl malý princ. Obrátil se, ale nic neviděl.

„Jsem tady, pod jabloní...“ řekl ten hlas.

„Kdo jsi?“ zeptal se malý princ. „Jsi moc hezká...“

„Jsem liška,“ řekla liška.

„Pojď si se mnou hrát,“ navrhl jí malý princ. „Jsem tak smutný...“

„Nemohu si s tebou hrát,“ namítla liška. „Nejsem ochočená.“

„Ó, promiň,“ řekl malý princ. Chvilí přemýšlel a pak dodal: „Co to znamená ochočit?“

„Ty nejsi zdejší,“ řekla liška, „co tu hledáš?“

„Hledám lidi,“ odvětil malý princ. „Co to znamená ochočit?“

„Lidé,“ řekla liška, „mají pušky a loví zvířata. To je hrozně nepřijemné. Pěstují také slepice. Je to jejich jediný zájem. Hledáš slepice?“

„Ne,“ řekl malý princ. „Hledám přátele. Co to znamená ochočit?“

„Je to něco, na co se moc zapomíná,“ odpověděla liška. „Znamená to vytvořit pouta...“

„Vytvořit pouta?“

„Ovšem,“ řekla liška. „Ty jsi zatím pro mne jen malým chlapcem podobným statisícům malých chlapců. Nepotřebuji tě a ty mě také nepotřebuješ. Jsem pro tebe jen liškou podobnou statisícům lišek. Ale když si mě ochočíš, budeme potřebovat jeden druhého. Budeš pro mne jediným na světě a já zase pro tebe jedinou na světě...“

„Začínám chápat,“ řekl malý princ. „Znám jednu květinu...myslím, že si mě ochočila...“

„To je možné,“ dodala liška. „Na Zemi je vidět všelicos...“

„Ó, to není na Zemi,“ řekl malý princ.

Zdálo se, že to probudilo v lišce velkou zvědavost:

„Na jiné planetě?“

„Ano.“

„Jsou na té planetě lovci?“

„Nejsou.“

„Ach, to je zajímavé! A slepice?“

„Také ne.“

„Nic není dokonalé,“ povzdychla liška. Ale vrátila se ke svému nápadu.

„Můj život je jednotvárný. Honím slepice a lidé honí mne. Všechny slepice jsou si navzájem podobné a také lidé jsou si

podobní. Trochu se proto nudím. Ale když si mě ochočíš, bude můj život jakoby prozářen sluncem. Poznáš zvuk tvých kroků, který bude jiný než všechny ostatní. Ostatní kroky mě zahánějí pod zem. Ale tvůj krok mě jako hudba vyláká z doupěte. A pak, podívej se! Vidíš támhleta obilná pole? Nejím chléb. Obilí je pro mne zbytečné. Obilná pole mi nic nepřipomínají. A to je smutné. Ale ty máš zlaté

vlasý. Bude to opravdu nádherné, až si mě ochočíš. Zlaté obilí mi tě bude připomínat. A já budu milovat šumění větru v obilí....“

Liška umlkla a dlouho se dívala na malého prince.

„Ochoč si mě, prosím!“ řekla.

„Velmi rád,“ odvětil malý princ, „ale nemám moc času. Musím objevit přátele a poznat spoustu věcí.“

„Známe jen ty věci, které si ochočíme,“ řekla liška. „Lidé už nemají čas, aby něco poznávali. Kupují u obchodníků věci

úplně hotové. Ale poněvadž přátelé nejsou na prodej, nemají přátel. Chceš-li přítele, ochoč si mě!“

„Co mám dělat?“ zeptal se malý princ.

„Musíš být hodně trpělivý,“ odpověděla liška. „Sedneš si nejprve kousek ode mne, takhle do trávy. Já se budu na tebe po očku dívat, ale ty nebudeš nic říkat. Řeč je pramenem nedorozumění. Každý den si však budeš moci sednout trochu blíž....“

Druhý den přišel malý princ zas.

„Bylo by lépe, kdybys přicházel vždycky ve stejnou hodinu,“ řekla liška. „Přiđeš-li například ve čtyři hodiny odpoledne, už od tří hodin budu šťastná. Čím více čas pokročí, tím budu šťastnější. Ve čtyři hodiny už budu celá rozechvělá a neklidná-objevím cenu štěstí! Ale budeš-li přicházet v různou dobu, nebudu nikdy vědět, v kterou hodinu vyzdobit své srdce.....Je třeba zachovávat řád.“

„Co to je řád?“ řekl malý princ.

„To je také něco moc zapomenutého, to, co odlišuje jeden den od druhého, jednu hodinu od druhé. Moji lovci například zachovávají také řád. Tančí každý čtvrtek s děvčaty s vesnice. Každý čtvrtek je tedy nádherný den! Jdu na procházku až do vinice. Kdyby lovci tančili kdykoliv, všechny dny by se podobaly jeden druhému a neměla bych vůbec prázdniny.“

Tak si malý princ ochočil lišku. A tu se přiblížila hodina odchodu.

„Ach, budu plakat.....,“ řekla liška.

„To je tvá vina,“ řekl malý princ. „Nepřál jsem ti nic zlého, ale tys chtěla, abych si tě ochočil....“

„Ovšem,“ řekla liška.

„Ale budeš plakat!“ Namítl malý princ.

„Budou plakat,“ řekla liška.

„Tak tím nic nezískáš!“

„Získám, vzpomeň si na barvu obilí.“ A potom dodala: „Jdi se podívat ještě jednou na růže. Pochopíš, že ta tvá je jediná na světě. Přiđeš mi dát sbohem a já ti dám dárek-tajemství.“

Malý princ se odběhl podívat znovu na růže. „Vy se mé růži vůbec nepodobáte, vy ještě nic nejste,“ řekl jim.

„Nikdo si vás neochočil a vy jste si taky nikoho neochočily. Jste takové, jako byla má liška. Byla to jen liška podobná statisícům jiným lišek Ale stala se z ní má přítelkyně a teď je pro mě jediná na světě.“

A růže byly celé zaražené.

„Jste krásné, ale prázdné,“ pokračoval. „Není možné pro vás umřít. Pravda, o mé růži by si obyčejný chodec myslel, že se vám podobá. Ale ona jediná je důležitější než vy všechny, protože právě jí jsem zaléval. Protože jí jsem dával poklop. Protože jí jsem chránil zástěnou. Protože jí jsem pozabíjel housenky. Protože právě jí jsem poslouchal, jak naříkala a nebo se chlubila, nebo dokonce někdy mlčela. Protože je to má růže....“ A vrátil se k lišce.

„Sbohem.....,“ řekl.

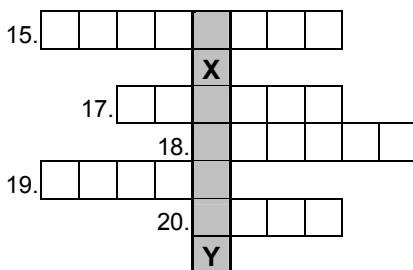
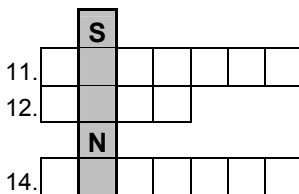
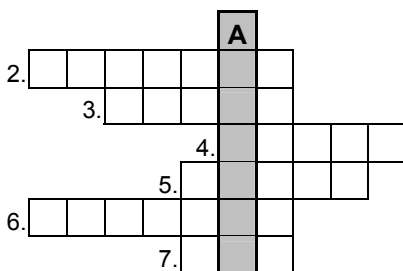
„Sbohem,“ řekla liška. „Tady je to mé tajemství, úplně prostinké: Správně vidíme jen srdcem. Co je důležité, je očím neviditelné. A pro ten čas, který jsi své růži věnoval. je ta tvá růže tak důležitá. Lidé zapomínají na tuto pravdu, ale ty na ni nesmíš zapomenout. Stáváš se navždy zodpovědným za to, cos k sobě připoutal....Jsi zodpovědný za svou růži.“

„Jsem zodpovědný za svou růži...“ opakoval malý princ, aby si to zapamatoval.

Tak, a teď si vyluštěte křížovku....

- 2) Na začátku si liška nemohla s malým princem hrát, protože nebyla.....
- 3) Co je to „ochočit“? Znamená to vytvořit.....
- 4) Která plodina bude lišce připomínat barvu princových vlasů?

- 5) Které zvíře se stalo princovou přítelkyní?
- 6) Malý princ řekl růžím, že jsou sice krásné, ale.....
- 7) Co je pramenem nedorozumění?
- 8) Správně vidíme jen.....
- 9) Když lovci chodili tančit, liška se procházela až do.....
- 11) Pod kterým stromem ležela liška, když se potkala s malým princem?
- 12) Koho hledal malý princ?
- 14) Který den chodili lovci tančit s děvčaty?
- 15) Liška nejí chléb, proto je pro ni obilí.....
- 17) Malý princ si chtěl hrát s liškou, protože byl.....
- 18) Malý princ dával svou růži pod.....
- 19) Jaké barvy byly princovy vlasy?
- 20) Kterou květinu si princ ochočil?

11. ANKETA (S TAJENKOU)

Jelikož se na ni zase všichni v.....i, tak na Vás na všechny taky k....m (doplňte si tajenku).

12. NEJEN KAMEŇÁKY

- **Vtípky**

Cikán čte cikánovi nápis na ceduli:

"cikáni za 50,- bez gummy, bílý za 700,- s gumou"

"To se mi líbí, žádný rasismus."

"Co tam ještě píšou ?"

"Bunge Jumping."

"Hele, Franto, co ty vlastně děláš?"

"Ale, mám zodpovědnou práci, mám pod sebou 500 lidí a šíleně se nadřu."

"A to děláš někde ředitele ve fabrice?"

"Ne... sekám trávu na hřbitově."

Chytí rybář zlatou rybkou a rybka povídá:

"Když mě pustíš, tak ti splním tři přání."

A rybář na to: " "Já mám jen jedno. Abys neměla kosti."

Víte, co bylo největší lékařské vyšetření v historii lidstva?

No přece rentgen v Hirošimě.

Vlk jde po lese a potká zajíce, ten ho vyzve na souboj, že když vyhraje, dá vlkovi deset kaček a opačně, že dá vlk zajochovi. Vlk si říká, že zajocha musí rozmáznout jako malinu, tak vlítnou do křoví, ozve se rachot a pleskot, vylezou ven, vlk polomrtvém, zajíc vysmátej. Skásne vlka a je spokojenej. Přijde další vlk, situace se opět zopakuje, zajíc zase vysmátej skásne vlka... když takle vyřídí pár vlků, jde kolem liška. Zajíc na ni že si to s ní rozdá o deset kaček, a liška na to :
Túdle núdele, zase nemáte s medvědem za co chlastat, co ?"

Víte, jaký je rozdíl mezi Windows 95 a listím?

Listí padá jenom na podzim.

Možné významy čísla 95 v názvu WINDOWS 95:

- počet disket, na kterých se bude distribuovat
- počet MB, které zabere minimální instalace
- průměrné IQ uživatele produktu
- minimální taktovací frekvence procesoru
- počet minut potřebných k nastartování systému
- procento z celkového počtu instalací, které budou smazány ještě týž den
- minimální počet MB RAM

- rok, ve kterém majetek Billa Gatese přesáhne 10 miliard
- počet úspěšných instalací dohromady
- minimální doba instalace v hodinách
- počet minut, po které budou fungovat
- počet příruček
- váha instalačního balíku v kg

Plazí se takhle dva opilci po kolejkách.

A ten jeden povídá : "To je ale schodů, co ???"

A ten druhý na to : "Copak schody, ale zábradlí je prokatě nízko !!"

A ten první znova : "Kašli na schody, slyším výtah."

Víte, jak se říká blondýně mezi dvěma brunetkami ?

'Mentální blok'

• Trocha vědeckých údajů nikoho nezabije

Hovno známé i neznámé

Fakta:

- Průměrné hovno zdravého člověka váží přibližně patnáct deka a měří cca 8 až 15 cm. Z 65 % je tvořeno vodou, z 5 až 10% dusíkem, z 10 až 20% pevnými substancemi a z 10 až 20% popelem.
- Obvykle má hnědou barvu, což je způsobeno obsahem bilirubinu, žlutého vedlejšího produktu při likvidaci starých červených krvinek, chemicky příbuzného hemoglobinu. Bakterie v poslední části trávicího traktu způsobují přeměnu světlejšího bilirubinu na tmavohnědý urobilin. Jelikož malé děti ještě nemají tak vysoký obsah těchto bakterií ve střevech, jsou jejich výkaly světlejší.
- Jistý profesor na Cornellově veterinární škole dokazoval neškodnost a sterilitu výkalů novorozeněte tím, že před svými studenty pojedl lžičkou obsah tlustého střeva mladého telátka na pitevním stole. Proces trávení není dokonalý, takže člověk výkaly vyloučí přibližně třetinu užitečných bílkovin. Svým způsobem jsou i výkaly nutričně poměrně bohatou stravou. Mezi lidmi není požívání výkalů běžné, především z estetických důvodů, ale mnohá zvířata to dělají, včetně psů, prasat, myší, kuřat či krys. Potrava má na vlastnosti hovna přirozeně velký vliv.
- Jídlo bohaté na vodu, především zelenina, vede k velkým a kluzkým hovnům, zatímco tučná jídla spíše k malým a pomalým. Výkaly vegetariánů a lidí, jejichž střeva produkují větší množství metanu, mají tendenci plavat na hladině.
- Na stravě závisí přirozeně i zápach výkalů. Kojené děti mají výkaly téměř bez zápachu, naopak alkoholici, s bohatou střevní flórou, mají mimořádně páchnoucí hovna.

Zajímavosti:

- I když hnědá barva je poměrně častá všude kolem nás, žádná země světa ji nemá na své státní vlajce.
- Čínština a řečtina pro ni dokonce nemají výraz.
- Největší výkal na světě vážil dvacet kilogramů, tedy jako malý školák.
- Toaletní papír se začal vyrábět v roce 1880 v Anglii.

- Druhou knihou, kterou Johannes Gutenberg vytiskl hned po Bibli, byl kalendář označující ideální dny a hodiny k užívání laxativ (tekutý prostředek k správnému vyprázdnování).

Průzkum:***Stalo se vám, že jste se museli utírat listím? Rukou? Bankovkami?***

Listí jednoznačně vede s 50 % dotázaných. Překvapivých 8 % má za sebou zkušenost s utíráním zadku rukou, zatímco těžko uvěřitelná 2 % se již v nouzi utřela bankovkou.

Kolik čtverečků z role toaletního papíru utrhnete najednou? Kolikrát se utřete jedním papírem? Kolika papíry se obvykle utíráte?

Najednou lidé utrhnou dva až dvacet (!) čtverečků, průměrně však pět. Někteří lidé se jednou připraveným papírem utírou až desetkrát, ale v průměru 1,5krát. Dotázaní průměrně spotřebují tři papíry na jedno posezení.

Utíráte se pohybem odpředu dozadu, odzadu dopředu, nebo prostě střídavě sem a tam?

44 % se utírá odpředu dozadu, 11% se utírá odzadu dopředu s rukou prostrčenou mezi nohama, 6 % tímtéž směrem s rukou vedle zadku, 4 % (samé ženy) táhnou odpředu dozadu s rukou mezi nohama, 2 % prostě rejdí sem a tam.

Díváte se na papír po utření?

60 %, převážně muži, odpovídá kladně, 14 %, především ženy, nikdy, dalších 16 % to dělá občas. Někteří dopsali vysvětlení: Je legrační se na to podívat, Je to jako moučník po obědě, jeden mladík naopak napsal: Nikdy, to bych se poblil.

Utíráte se vestoje?

58 % respondentů, především ženy, se utírá vsedě, 25 %, především muži, vestoje. 3 % v postoji mezi tím.

Vykonáváte velkou potřebu pravidelně? Jak často?

49 % tvrdí, že pravidelně. Někteří v tomto ohledu fungují jako hodinky. V 9.15, po první kávě, odpovídá jeden. Vždy v 7 ráno a ve 4 odpoledne, upřesňuje jiný. Periodicita se různí od jednou za tři dny po pětkrát denně. Průměr je ale 1,5krát denně. Všichni, kteří musejí více než třikrát denně, byli muži. Nejvíce respondentů (28 %) chodí na velkou ráno.

Je pro vás nepříjemné chodit na velkou mimo domov? Jaké bylo nejnepohodlnější místo, kde jste si museli ulevit?

37 %, převážně mužům, nedělá problém vyprázdnit se kdekoliv mimo domov, 25 %, převážně ženám, to vyloženě vadí. Většina dotázaných se shodla na tom, že ulevovat si venku jim velké potěšení nedělá. Nejnepříjemnějším místem pro jednoho respondenta bylo vyprázdnit se ve finské tundře v hejnu bodajícího hmyzu, jiná dotázaná uvedla: Schovaná v ponču u silnice, když nebyly široko daleko žádné stromy. 5 % odpovědělo, že nejvíc se stydělí jít na velkou v bytě partnerů, se kterými v tu dobu chodili.

